

Tidelag, mytbildning och lagen

Lilja Warg (e-post@liljawarg.com)

Innehåll

Inledning	3
Vad är tidelag?	4
<i>Zoofili</i>	4
<i>Bestialism/zooerasti</i>	5
<i>Zoosadism</i>	6
<i>Zoofilerna och djuren</i>	6
<i>Djurpornografi</i>	7
Myter och fakta om tidelag	8
<i>Sju myter</i>	8
<i>Storbritannien: Battered Pets</i>	10
<i>Sverige: Djurskyddsmyndigheten utreder</i>	12
Tidelagsdebatten	17
<i>Internet: mytbildning och pöbelmentalitet</i>	17
<i>Riksdagen: begreppsförvirring och moralpanik</i>	19
<i>Slutord</i>	21
Sammanfattning	22
Källor	23
Appendix	24
<i>Analys av sökresultat från Google</i>	24
<i>Utdrag ur Riksdagsdebatter</i>	25
<i>Röster från StoppaTidelag.org</i>	27

Inledning

Denna artikel är ett inlägg i tidelagsdebatten och starkt kritisk till den s k antidelagslobbyn. Artikeln inleds med en ickefördömande (men objektiv) introduktion till ämnet tidelag, och en förklaring av termer så som zoofili. Därefter betas de vanligaste myterna av systematiskt, varpå förbudsivrarnas källor granskas ingående. Den avslutande delen utgör en analys av själva tidelagsdebatten där slutsatser redovisas. Artikelförfattaren menar att ett förbud mot tidelag inte bara är onödigt, utan rent av skadligt för ett modernt samhälle.

Exakt hur och när de senaste årens debatt om tidelag började är svårt att avgöra. Den tog i a f ordentlig fart efter 2001-års brittiska studie om övergrepp mot djur av Munro och Thrusfield. I själva verket inleddes den nu aktuella hetskampanjen emot tidelag i USA 1998, där djurrättsorganisationen *The Humane Society of The United States* lade grunden till den mytbildning som idag utgör grunden för motståndet mot tidelag i Sverige och Europa.

Svenska Kennelklubben (SKK) skickade dock redan 1996 en skrivelse till justitieministern där man efterlyste kriminalisering av tidelag. Svaret blev dock (enligt SKK själva) att justitieministern vid det tillfället inte var beredd att skärpa lagstiftningen, och i fallet djurpornografi hänvisade man till tryckfrihetslagen.

Att såväl SKK som *The Humane Society* redan på 1990-talet uppmärksammade bl a det ökande utbudet av djurpornografi, hänger ihop med den allmänna uppståndelsen kring och rädslan för Internet. Det är värt att påpeka att historiskt sett har de flesta reaktioner gentemot pornografi av olika former sammanfallit med ny teknologi som blivit tillgänglig för de breda samhällslagren. Detta skedde även med ankomsten av tryckpressen, kameran, filmprojektorn och videobandspelaren, men även den allmänna skolplikten som gjorde litteraturen tillgänglig för de breda folklagren.

Vad är tidelag?

”Tidelag” är ett gammalt svenskt ord som enligt Nationalencyklopedins nätupplaga betyder ”könsumgänge mellan människa och djur”. Denna könsliga kontakt varierar dock kraftigt, från att en person låter djuret (oftast en hund) slicka sitt kön, till regelrätt penetration av antingen djuret eller människan. Även i naturen genomför olika djurarter något som skulle kunna kallas för tidelag med varandra, vilket även är dokumenterat i den vetenskapliga litteraturen.

Tidelag har funnits i alla tider och i vissa kulturer har det t o m varit socialt accepterat, medan det inneburit dödsstraff i andra. (I vissa fall har det varit tillåtet att ha sex med vissa djur men förbjudet med andra.) Skräcken för tidelag har oftast varit densamma i alla tider, folk var helt enkelt rädda för att den sexuella handlingen kunde resultera i onaturlig avkomma, det vill säga vidunder av mytologiskt slag. Denna rädsla har också varit ett genomgående tema i de flesta kulturer som förbjudit tidelag. I vissa fall var den så påtaglig att djur som försökt para sig med människor dömdes till döden. Därtill kommer skräcken för brott mot Guds ordning (eller ”den naturliga ordningen”) som är speciellt framträdande i den kristna synen på tidelag.

I Sverige har tidelag varit belagt med dödsstraff (liksom djuret ifråga avlivades) och var också den enskilda förseelse som flest svenskar avrättats för fram till år 1778, då den sista dödsdomen för tidelag verkställdes. Den sexuella handlingen i sig ansågs vara en av de tre ”sodomitiska synderna”. (De övriga två var sex med en person av samma kön respektive det som ansågs vara onaturliga handlingar, så som onani, oralsex och analsex.)

Tidelag avkriminaliserades 1944, samtidigt som homosexualitet, då resterna av den gamla och föråldrade kyrkliga moraluppfattningen avskaffades i juridisk mening. Detta har dock inte lett till att tidelag blivit något synligt eller vardagligt i det offentliga rummet, utan det har som alltid varit något som föregått i det fördolda. Samhällets syn på tidelag är fortfarande, förstäligt nog, negativ.

Zoofili

Zoofili, eller ”kärlek till djur”, är en så kallad parafili (”kärlek vid sidan om”) och utgör troligen en av de större sexuella minoriteterna i samhället. Det finns dock idag ingen statistik på hur vanligt det är, men man kan ändå uppskatta om att det rör sig om tusentals eller t o m tiotusentals individer utan att vara helt fel ute.

Med zoofili menas att personen ifråga förälskar sig i och attraheras sexuellt av djur, och denna kärlek är (enligt zoofilerna själva) både påtaglig och genuin. Men all zoofili är nödvändigtvis inte sexuellt betingad, utan det kan lika gärna röra sig om en stark kärlek eller närhet till djuret ifråga. Så som de flesta andra parafilierna är de flesta zoofiler inte uteslutande attraherade av djur, utan större delen attraheras av både människor och djur. Den minoritet bland zoofilerna som exklusivt attraheras av djur (s k fixerade zoofiler) föredrar alltså enbart sexuella och kärleksfulla relationer med djur.

Zoofilerna attraheras inte nödvändigtvis av alla sorters djur utan oftast rör det sig om attraktion till specifika arter, där hundar och hästar utgör de absolut mest föredragna arterna (enligt en internationell undersökning bland zoofiler på Internet). Dessutom förekommer även attraktion till djur som ingen (åtminstone här i Sverige) har tillgång till, så som delfiner eller större kattdjur. Man får alltså anta att, likt de flesta andra sexualiteter, förekommer det mycket fantasier och romantiska uppfattningar kring kärlek och sexuella handlingar med djur. En del zoofiler anser sig även vara homosexuella, vilket m a o innebär att exempelvis en manlig zoofil exklusivt föredrar handjur.

Troligen finns det ett stort antal personer som endast fantiserar kring sexuella kontakter och/eller kärlek mellan djur och människor, men som inte vågar agera ut denna del av sin sexualitet eller som skäms för denna. De flesta som däremot väljer att leva ut sin sexualitet döljer detta så gott det går, av rädsla för samhällets förakt och avsky mot allt som skiljer sig från normen. Dessa zoofiler, liksom de flesta andra personer med parafilier, anser sig inte själva vara sjuka och är dessutom glada eller till och med stolta över sin sexualitet. Även om de för den egna överlevnadens skull tvingas dölja detta, så vill zoofilerna troligen fira och hylla sin sexualitet liksom dela med sig av sina känslor och erfarenheter på olika vis.

Sexuella handlingar mellan en zoofil och dennes sexualpartner varierar väldigt mycket från fall till fall. Liksom de flesta parafilier kretsar själva sexualakten inte kring det penetrativa samlaget, så som hos de flesta heterosexuella. Det handlar snarare om fysisk närhet till djuret, onani och oralsex. Penetrativt samlag undviks sannolikt när det rör sig om mindre djur som kan ta skada av detta (eller om zoofilen själv riskerar att skadas), men kan antas vara vanligare när djuret är stort nog att kunna härbärgera en mänsklig penis (alternativt är villigt att penetrera en mänsklig vagina). Lika lite som andra vill skada dem man älskar vill en zoofil skada sin käraste, och därmed bör man utgå ifrån att djuren skadas mycket sällan i sådana sexuella förhållanden.

Bestialism/zooerasti

”Bestialism” (respektive ”bestialist”) är egentligen inget korrekt svenskt ord och används inte heller inom sexologin, utan är ett ord som uppkommit hos zoofilerna själva. Dess ursprung är engelskans ”bestiality” som är den engelskspråkiga motsvarigheten till ”tidlag”. Inom psykiatrin och viss sexologisk litteratur förekommer även ordet ”zooerast” (eng zooerast), och handlingen får då översättas till ”zooerasti” (eng zooerasty).

Den försvenskade formen bestialist fungerar (både i sin engelskspråkiga och i sin svenska form) alltså som en benämning på en person som endast är intresserad av djuren sexuellt, utan något som helst emotionellt intresse. Bestialisten/zooerasten är dessutom oftast personer som egentligen endast attraheras av människor av det motsatta könet, men som ändå har sex med djur av olika anledningar. (Så som att de inte har tillgång till någon mänsklig sexualpartner, eller att de enbart är ute efter ett snabbt sexuellt utlopp.)

De flesta handlingar som förknippas med zoofili kan i själva verket räknas till denna kategori. Bestialistens/zooerastens sexuella fantasier (före och efter sexualakten) kretsar inte kring tidlag, och oftast rör det sig om isolerade händelser eller rent av engångsföreteelser, och praktiseras enbart i brist på en mänsklig sexualpartner. Enligt Kinsey (en banbrytande sexolog på 1950-talet som anses vara den moderna sexualforskningens fader) hade uppemot 50% av alla amerikanska män på landsbygden någon gång praktiserat tidlag. (Bland befolkningen i stort var siffrorna ca 8% bland män och ca 3% bland kvinnor.) Av alla dessa människor kunde givetvis endast en liten minoritet klassificeras så som zoofiler, och det är också här termen bestialism/zooerasti fyller en språklig funktion. I övrigt har siffrorna ovan liten eller ingen relevans idag (och speciellt inte i svenska förhållanden). Däremot är det inte otänkbart att åtminstone ett par tre procent av den svenska befolkningen har bestialiska erfarenheter, enstaka eller upprepade, utan att för den sakens skull vara zoofiler (vilket skulle stämma väl med utländska studier om ämnet).

Zoosadism

”Zoosadism” är en sexologisk term som betecknar en form av sexuell sadism som riktas mot djur istället för människor, och är väsensskild från zoofili. (I viss engelskspråkig sexologisk litteratur används istället termen ”bestialsadism”.) Zoosadism handlar nämligen om det motsatta, d v s tortyr eller det som i lagtexten benämns djurplågeri. Enligt den gällande lagstiftningen i Sverige är utlevnad av zoosadism förbjuden, och i så gott som samtliga fall som tas upp i olika studier om djur och skador kring sexuella handlingar rör sig det sig alltså snarare om zoosadism än zoofili.

Sexuellt utlopp uppnås alltså genom att skada djuret, även om det lika gärna kan handla om ett slags ickesexuellt välbefinnande. Variationen bland zoosadismen kan alltså vara stor och för vissa handlar det bara om att orsaka skador medan för andra kan det röra sig om handlingar som leder till djurets död. Även handlingar som omfattar könsliga övergrepp av djuren med hjälp av tillhyggen hör hemma inom zoosadismen, likaså betäckning meddels tvång och fysiskt våld (d v s rena våldtäkter). Tyvärr är fenomenet väldigt illa studerat och mycket lite fakta finns om ämnet.

Zoofilerna och djuren

Zoofilerna själva anser sig älska djuren och vårda dem. Deras känslor och kärlek kan och bör liknas med hetero- eller homosexuell sådan. Även om det kan verka främmande för oss som inte själva är zoofiler så måste man acceptera deras känslor och val i livet. Dessutom är rent djurplågeri redan olagligt och därmed får man utgå ifrån att alla laglydiga medborgare avstår från handlingar (sexuella eller andra) som ger upphov till skador hos djur.

Zoofili rör sig dock inte bara om sexuella handlingar utan om kärlek, även om sexuella handlingar ofta (men inte alltid) är del av uttrycket för denna kärlek. Enligt zoofilerna själva skall kärleken vara besvarad av djuren eller åtminstone delvis ömsesidig. Som bevis på detta ser de att djuren tyr sig till dem, eller åtminstone inte reagerar negativt på eventuella sexuella handlingar. (Observera dock att det i många fall endast kan röra sig om onani eller oralsex, och inte om penetrativt sex.) Därmed anser man att djuren är villiga, och om dessa inte är det så går de bara därifrån. Zoofilerna själva anser sig kunna se när djuret ifråga är sexuellt upphetsat och är mottagligt för sex, vilket zoofilerna i s f kan välja att besvara. Därtill påstår de att alla däggdjurshonor har klitoris och att t ex tikar, suggor, kor och ston är kapabla att få orgasm.

Ett djur som har mycket lägre intelligens än en människa kan reagera mycket oförutsebart på sexuella närmanden. En häst som inte är villig kan t ex sparka ihjäl sin betäckare, och en hund kan åsamka en människa fruktansvärda skador. (Det finns en anledning till att poliser och militärer använder hundar för att kontrollera folkmassor eller enskilda våldsamma individer.) Det är alltså livsviktigt för zoofilen att kunna avläsa djuret.

Att djur dessutom saknar moraluppfattning och lever i nuet på ett helt annat vis än vi människor, gör heller inte att djuren kan resonera kring sexuella handlingarna vare sig negativt eller positivt i ett längre perspektiv. Att klistra på någon sorts oskyldighet och sårbarhet (jfr mänskliga barn) på djur så som många av de som vill förbjuda tidelag gör, är ett felslut. Sådan projicering kan i förlängningen endast leda till att vi exempelvis måste förbjuda animaliskt födointag.

Eftersom djur är kapabla att bli nedstämnda och påverkas negativt av exempelvis fysiskt våld eller ensamhet, kan även detta användas som ett tecken på huruvida djuren tar skada av en zoofils sexuella närmanden eller inte. Detta är också av yttersta vikt för zoofilerna själva, och liksom människor som blir förälskade i varandra så är zoofilen mån om sin partners välbefinnande och därmed vaksam på eventuella negativa reaktioner från djuret. Många zoofiler hävdar rent av att de skulle göra allt för deras älskade och att de anpassar hela sitt liv efter sin partner. (Artikelförfattaren är dock inte på något vis insatt i zoologi i sig eller i djurens psykologi, liksom deras eventuella fysiska förmåga att ha lustfyllda sexuella relationer med människor.)

Djurpornografi

Även om tidlag allmänt anses vara tabubelagt så skall det ändå finnas ett visst allmänt pornografiskt intresse för sexuella handlingar mellan djur och människor. Djurpornografi skall säljas i de flesta välsorterade pornografiska butiker och är tillgängligt via Internet. För ickezoofiler verkar djurpornografien fylla ett slags värde som ren förnedring, och det finns också en överrepresentation av kvinnor som har sex med djur inom denna genre. (Ullerstam nämner även skoptofiler, som alltså får utdelning av att se andra ha sex, som en grupp som konsumerar djurpornografi.)

För en del zoofiler kan även filmatiseringar av (ickemänskliga) djur som har sex med varandra tillhandhålla ett pornografiskt värde. Värt att påpeka är dock att en del zoofiler gör gällande att djurpornografi är fel och tar avstånd från det, då det skulle inspirera ickezoofiler att genomföra rena övergrepp på djur (vilka zoofilerna sedan får skulden för).

Myter och fakta om tidelag

Sju myter

Den person som utan tvekan haft störst inflytande på den svenska debatten kring ett eventuellt förbud mot tidelag är Johan Beck-Friis, djurskyddsansvarig på *Sveriges Veterinärförbund*. Många av de ofta felaktiga myterna och uppenbara överdrifterna kan härledas direkt till honom, alternativt till massmediernas (inte minst kvällspressens) omskrivningar av hans uttalanden. De främsta myterna är som följer:

1. en märkbar ökning av djur som skadats i samband med tidelag skall ha noterats av veterinärer sedan innehav av barnpornografi förbjöds 1999
2. hundratals djur skadas årligen genom sexuella handlingar i Sverige
3. det finns ett ständigt ökande utbud av djurpornografi, speciellt på Internet, liksom försäljning av sådan pornografi numera sker helt öppet
4. tidelag diskuteras allt oftare och av allt fler på Internet
5. ”utländska studier” visar att tidelag resulterar i fysiska skador, och ofta grova skador, på djur
6. Sverige är ett av de få länder som inte har kriminaliserat tidelag
7. tidelag är något som ”hör gamla tider till”

Dessa myter har upprepats om och om igen i många sammanhang. De upprepas inte heller enbart i Sverige utan missinformationen sprids även utomlands.

Punkt 1. Att en märkbar ökning av djurplågeri i ett sexuellt kontext skall ha skett sedan 1999 är mycket tveksamt, speciellt om man försöker sätta detta i samband med förbudet mot barnpornografien. Detta påstående utgör antagligen själva lågvattenmärket för den oerhört oseriösa och propagandistiska debatten. Antydningen att zoofiler endast är intresserade av att utöva makt över försvarslösa varelser riktar sig till en blodtörstig pöbel som redan balanserar på hysteris avgrund efter all uppmärksamhet som har getts ämnet pedofili i medierna.

Studerar man siffrorna i *Djurskyddsmyndighetens* rapport (se nedan) framgår det i själva verket att mellan 1980 och 1990 rapporterades det in 17 fall hos svenska veterinärer, medan en ökning till hela 70 fall skedde fram till 2000. Detta är förvisso en märkbar ökning, men kan knappast härledas till skärpningen av barnpornografilagen (1999). Därmed kan man med enkelhet slå fast att Johan Beck-Friis påstående är en grov överdrift.

Dessutom måste det påpekas att under 2000-talet har antalet fall ökat och minskat ungefär vartannat år. (År 2000 var det 21 anmälda fall medan det under 2001 var 19 fall, d v s en minskning. Trots det smått hysteriska samhällsklimatet anmäldes endast 25 fall under 2002 (en ökning m a o), vilket minskade till 17 fall 2003.) Därmed kan man inte tala om en tydlig och mätbart ökande trend sedan 1999. Att antalet anmälningar per år sedan millennieskiftet är större än antalet fall i genomsnitt per år under tidigare decennier, kan däremot härledas till att siffrorna både gäller anmälningar från veterinärer och polismyndigheter.

Djurskyddsmyndigheten är dock noga med att påpeka att anmälningarna från 1980- och 1990-talet endast härstammar från fortfarande aktiva veterinärer. Dessutom måste det påpekas att siffrorna från 1998 och framåt, speciellt 2001–2004, måste betraktas med stor skepsis. Att hela 37 fall rapporterades under 2004 är troligen en direkt produkt av själva tidelagsdebatten, liksom att de allra flesta fall rör sig om regelrätt (och olaglig) djurplågeri, som alltså inte automatiskt är detsamma som tidelag.

Myten om barnpornografins koppling är ett utmärkt exempel på den grundlösa guilt by association-retorik som karaktäriserar debatten. Dessutom jämförs de ”oskyldiga” djuren ofta med barn, vilket gör såväl regelrätta sexualakter som alla andra former av ingrepp kring könsdelarna till övergrepp. Men det är falsk retorik, då man både steriliserar djur och framkallar utlösning hos djur på artificiell väg (för att samla sädesceller). Utförde man likvärdiga ingrepp på barn så skulle det också mycket riktigt innebära ett övergrepp.

Punkt 2. Att ”200-300 djur” skadas årligen är en annan myt som upprepas ständigt. Denna kan härledas till en medveten feltolkning av resultaten i den nämnda brittiska studien (se även nedan). Det verkar helt enkelt som att Johan Beck-Friis har tagit siffror som presenteras i denna studie och slagit ut dem på svenska förhållanden. Tanken bakom denna logiska kullerbytta skall ha varit, att om vart tjugonde skadat djur som kommer till brittiska veterinärers kännedom har varit utsatta för sexuellt våld, så kan man överföra detta samband till Sverige för att uppskatta antalet fall. Detta påstående har dessvärre varit ofantligt framgångsrikt och just siffran 200-300 upprepas i många sammanhang som ren sanning.

Men så är inte fallet. För det första rör det sig om en grov uppskattning utifrån en brittisk studie som omfattade 448 djur, varav 28 (i studien) ansågs ha varit utsatta för någon form av övergrepp där könsdelarna skadats eller där sexuell kontakt har misstänkts. Dessutom har liknande statistik publicerats i Sverige av *Djurskyddsmyndigheten* (se nedan), och som endast har kunnat frambringa 209 fall (som någorlunda motsvarar de brittiska fallen) under loppet av 34 år. Detta är en slående kontrast till de tidigare angivna 200-300 djuren årligen! Nu är inte Djurskyddsmyndighetens studie heltäckande men ger ändå en god indikation på att det rör sig om vilda fantasier från veterinärförbundets sida.

För det andra, ett väldigt litet antal av djuren i såväl den brittiska som den svenska studien har faktiskt blivit utsatta för något som kan liknas vid tidelag. Sett från svenska förhållanden så faller de allra flesta fallen istället in under djurplågeri, något som redan är olagligt. Se i övrigt nedan för fler detaljer.

Punkt 3. Som *Djurskyddsmyndigheten* skriver i sin rapport kan man tänka sig att ökningen av djurpornografi på Internet kan relateras till Internets ständiga expansion. I själva verket leder dessutom många av länkarna och sökresultaten på Internet till samma hemsidor eller till samma material, vilket dock vid första anblicken kan ge intrycket av ett större utbud än vad som verkligen är tillgängligt. Se även appendix nedan för en närmare granskning av sökresultatet av några vanliga sökord med koppling till ämnet tidelag.

Huruvida utbudet av djurpornografi har ökat i pornografiska butiker finns inte heller några säkra indikationer på, men artikelförfattaren frekventerar inte sådana inrättningar (och har inte gjort så under de senaste decennierna) för att kunna uttala sig tvärsäkert. Huruvida Beck-Friis har gjort det är också svårt att uttala sig om, men han verkar ju i a f vilja ge skenet av att ha koll på läget.

Något som ofta förekommer i media är just ordvalet ”öppen försäljning”, vilket antyder att denna handel tidigare skett i det fördolda som någonting hemligt eller förbjudet. Visserligen kan man anta att den som konsumerar sådant material inte skyltar med sitt intresse, men det finns ingenting som tyder på att hanteringen varit mindre öppen tidigare. Det rör sig alltså enbart om demonisering i syfte att skapa hysteri.

Punkt 4. Det kan mycket väl stämma att tidelag diskuteras allt mer på Internet, åtminstone internationellt sett. Återigen har ökningen att göra med Internets ständiga tillväxt och inte med något egentligt ökat intresse för djursex bland folk i allmänhet. (Ett sådant påstående är dessutom befängt rent sexologiskt.) I själva verket har det funnits sammanlagt tre stycken svenska diskussionsforum för zoofiler på Internet, varav endast en är aktiv i skrivande stund. Detta borde rimligen innebära en reell minskning av mängden tidelagsdiskussioner.

Vid en sökning på ordet "tidlag" i en sökmaskin på Internet får man så gott som uteslutande fram inlägg, artiklar och åsikter som är negativa (eller rent av extremt fördömande) gentemot tidlag. Att mängden röster som stödjer antitidelagslobbyn har ökat lavinartat på Internet kan motståndarsidan (främst zoofilerna själva) knappast belastas för, speciellt när dessa knappt har kommit till tals i den (ofta väldigt ensidiga) debatt som rasar på ett flertal svenska diskussionsforum. Den enskilda person som kan belastas för det ökade antalet diskussioner och inlägg om tidlag är Beck-Friis. (Se även nedan för en närmare titt på den debatt som idag förs på Internet.)

Punkt 5. Utländska studier säger i själva verket ingenting om skador från tidlag, alltså "bestiality" på engelska. När Munro och Thrusfield sammanställde sina resultat ansågs termen ifråga nämligen inte vara tillräckligt bred för att omfatta alla de skador som man ville inkludera i sina resultat. Därmed används istället genomgående den egna definitionen "Animal Sexual Abuse", som alltså främst omfattar sådant som under svensk lagstiftning redan faller in under djurplågeri. Såväl tidlag som djurplågeri är i själva verket förbjudet i Storbritannien, vilket Beck-Friis också borde veta, men detta framgår aldrig i debatten. (Se nedan för fler detaljer om studien ifråga.)

Punkt 6. *Djurskyddsmyndighetens* rapport säger klart och tydligt att flertalet västeuropeiska länder, inklusive de nordiska länderna, har en lag som är likartad den Svenska. Undantaget som nämns är just Storbritannien. Denna myt har tillkommit och spridits i syfte att få oss svenskar att framstå som mer "perversa" än övriga européer.

Punkt 7. Det hör i själva verket gamla tider till med ett förbud mot tidlag. Ett modernt upplyst samhälle skall varken behöva ha ett förbud mot tidlag, eller stifta lagar som baseras på moralism och som kommer till p g a medvetet skapad mediehysteri. Det vanligaste brottet vid dödsstraff i Sverige fram till mitten av 1700-talet var tidlag. Dagens mer högljudda tidlagsmotståndare bland befolkningen i allmänhet (kanske främst på Internet) förespråkar inte sällan just dödsstraff (eller värre) som straff för tidlag. Detta säger egentligen mest om hetskampanjen gentemot zoofiler och de falsifierade skadeverkningarna av tidlag. Se appendix nedan för exempel på några röster från förbudsläget.

Storbritannien: Battered Pets

År 2001 släpptes en femsidig brittisk studie vid namn '*Battered Pets: sexual abuse*' av H.M.C Munro och M.V Thrusfield. Studien var den tredje i en serie om fysiska övergrepp på hundar och katter i Storbritannien. Den övergripande studien omfattade sammanlagt 448 djur, av vilka 28 stycken (enligt upphovsmännen) hade blivit utsatta för olika former av övergrepp vilka var av "könslig natur".

Upphovsmännen bakom studien ansåg dock att de först behövde en terminologi för att definiera sexuella övergrepp på djur. De avfärdade den brittiska termen "bestiality", som alltså motsvarar svenskans "tidlag", så som otillräcklig då denna endast omfattar samlag ("sexual intercourse with animals"). Man behövde en term som även omfattar andra former av handlingar som enligt dem kunde vara sexuellt motiverade. Därför valde man att basera sin studie på sexuella övergrepp på människor (och främst barn). För att kunna identifiera vad Munro och Thrusfield vill beteckna som sexuella övergrepp på djur, används istället termen "Animal Sexual Abuse", vilken de själva myntade. Märk att termen är härledd från och följer samma språkliga konventioner som "Child Sexual Abuse", liksom att sex av sammanlagt åtta verk om sexuella övergrepp som listas i litteraturförteckningen kretsar specifikt kring barn.

Enligt denna modell skall alla former av skador som omfattar främst de könsliga och anala regionerna på ett djur klassas som Animal Sexual Abuse, oavsett om skadorna uppkommit p g a sexuella motiv hos en människa eller inte. Eller som de skriver i sin studie:

It is the very fact that the abuse involves either the sexual organs, or the anus and rectum, that classifies the abuse as sexual in nature.

Munros och Thrusfields definition kanske kan passa Storbritannien, där både tidelag och djurplågeri är olagligt, men kan däremot inte överföras till Sverige, där tidelag är lagligt medan djurplågeri är olagligt. Därmed är det intressant att notera hur olika personer och grupper som vill införa tidelagsförbud i Sverige använder sig av denna brittiska studie som omfattar alla slags aktiviteter som skulle kunna tänkas ha sexuella motiv (främst sådana som redan är förbjudna i Sverige), liksom alla former av skador som berör djurens könsdelar, för att skapa opinion mot tidelag (i Sverige).

Med detta nya försök till definition av övergrepp av sexuell karaktär förbiser de även medvetet en tidigare studie från 1997 vid namn *Rethinking Bestiality: towards a concept of interspecies sexual assault*. Anledningen till att termen "interspecies sexual assault" inte ansågs användbar var att den enligt Munro och Thrusfield omfattade en så osannolik företeelse som att vissa djur har sexuella aktiviteter med andra arter (utöver människan). Men detta är felaktigt då det är dokumenterat att djur av olika arter har sexuella aktiviteter med varandra, liksom det finns fall där djur har sexuell närmat sig eller försökt våldta motvilliga människor (eller mänskliga djur, om man så vill).

Intressant nog noterar dock Munro och Thrusfield att djuren inte nödvändigtvis behöver ta skada av en sexuell kontakt mellan människa och djur. Att det faktiskt inte rör sig om ett intresse att skydda djuren, utan om moralism, visar följande citat tydligt:

However, some types of animal sexual abuse (for example, the use of male animals as active sexual 'partners' of women) clearly would not be reported in the current study, although they are known to occur.

Om man som Munro och Thrusfield använder sig av samma definitioner som används vid sexuella övergrepp i allmänhet, och speciellt på barn, så borde väldigt många handlingar omfattas inom denna definition som samhället inte vill, kan eller bör förbjuda. Exempelvis artificiell inseminering eller sterilisering av djur (d v s ibland våldsamt manipulering av könsdelarna), vilket får anses nödvändig och som även sker idag i Sverige, men som faktiskt skulle klassas som "Child Sexual Abuse" om det genomfördes på barn (eller på ovilliga vuxna människor).

Av 28 fall av "sexuella övergrepp" (av totalt 448 fall) som Munro och Thrusfield inkluderar i sin studie, hade endast sex stycken (enligt samma studie) klassificerats som övergrepp av sexuell natur (eller som tidelag) av de veterinärer som faktiskt rapporterade in fallen. De övriga 22 fallen hade istället blivit omklassificerade av Munro och Thrusfield för att falla in under kategorin Animal Sexual Abuse. Detta gör trovärdigheten hos resultatet aningen tveksamt, då 426 av fallen inte rörde sig om sexuella övergrepp enligt de som undersökt fallen på plats.

Totalt 28 fall av sexuella övergrepp (eller Animal Sexual Abuse) låter dock fortfarande inte speciellt imponerande, speciellt med tanke på att endast fem stycken var av penovaginal natur, där djuren (i det här fallet hundarna) alltså hade blivit penetrerade. Ytterligare tre stycken fall rörde faktiska skador kring vagina eller anus, och där man med lite fantasi skulle kunna misstänka någon form av penetration. Resterande 20 fall kan knappast kallas för tidelag över huvudtaget. Dessa rörde sig snarare om utstuderat djurplågeri, så som uppenbara försök att kastrera djuret eller endast brutalt våld (t ex våldsamma attacker med kniv), och inte något sexuellt umgänge i någon penovaginal bemärkelse.

I Sverige hade de allra flesta av dessa fall klassats som (olagligt) djurplågeri, med eller utan en lag som förbjuder specifikt tidelag. Ett par av hundarna som hörde till de fem som enligt uppgift hade haft penovaginal kontakt med en människa, var dessutom utan några skador, medan skadorna i de övriga fallen med stor sannolikhet rörde sig om våldtäkter utan någon eftertanke för hundarnas bästa. De senare kan endast klassas som djurplågeri då djuret bevisligen tagit skada av handlingen. Eller som Munro och Thrusfield själva skriver:

Thus, it can be speculated that, as with children, cases may occur in animals that currently are difficult to recognize, with injuries being minimal or absent.

Om man nu måste dra några slutsatser av studien utifrån svenska förhållanden, så kan man konstatera att de flesta fallen, alla utom två, hade varit klassade som djurplågeri enligt den gällande lagstiftningen. I övrigt kan man sluta sig till att skador på djur i samband med tidelag är minimala eller obefintliga. Om man använder samma terminologi som Munro och Thrusfield skulle många fall av djurplågeri däremot kunna klassas som sexuella övergrepp. Men dessa skulle i så fall inte (i de allra flesta fall) inte ha begåtts av zoofiler, utan snarare av så kallade zoosadister. Djurplågeri medelst våld och tortyr är inte tidelag, och om skadorna är obefintliga så finns heller ingen grund för att ändra lagen mot djurplågeri. (Åtminstone inte ur djurskyddssynpunkt.)

Värt att notera är att Storbritannien, en betydligt mera tätbefolkad nation med ca 60 miljoner innevånare, endast hade 19 fällande domar för "buggery or attempted buggery" under åren 1996 till 2003. Detta skulle innebära att om ett tidelagförbud skulle införas i Sverige, så skulle vi under samma tidsrymd (åtta år) ha upp till tre fällande domar. Dessa tre individer skulle dessutom dömas helt utan några som helst hänsyn till huruvida djuren faktiskt tagit skada eller ej. Detta vore ingenting annat än förtryck av en sexuell minoritet av svenska myndigheter.

Slutligen är det svårt att spekulera om eventuella sexuella motiv bakom många fall av djurplågeri. Barn kan exempelvis uppvisa stor grymhet gentemot djur, utan att för del delen till fullo förstå konsekvensen av sin handling, eller kunna ha empati med djurets lidande. Bara för att ett barn (med eller utan uppsåt) skadar ett djurs könsdelar eller anus, gör inte handlingen sexuell till sin natur. Det innebär i sin tur givetvis inte att beteendet bör accepteras, men i de flesta fall vore det mycket olämpligt att stämpla barnet som zoofil (eller snarare zoosadist). Dessutom är djurplågeri fortfarande inte tidelag, oavsett om det är vuxna eller barn som gör sig skyldiga till den, och är förbjudet enligt lag.

Sverige: Djurskyddsmyndigheten utreder

Den 27 maj 2004 fick *Djurskyddsmyndigheten* i "uppdrag att utreda frågor om sexuellt utnyttjande av djur" av Sveriges regering. I *Jordbruksdepartementets* brev till *Djurskyddsmyndigheten* kan man läsa att den befintliga "Lagen grundar sig på vetenskaplig fakta och forskningsresultat om djurens behov". Dessutom:

Befintliga bestämmelser innebär följaktligen att det är förbjudet att vidta handlingar av för människan sexuell natur mot djur, om det innebär lidande för djuret. (---) Mot den bakgrunden och för att få kunskap om problemets omfattning och utveckling samt karaktären av handlingarna anser regeringen att Djurskyddsmyndigheten bör ges i uppdrag att kartlägga i vilken omfattning djur används av människor i sexuella sammanhang. Kartläggningen skall omfatta en bedömning av om eventuella handlingar lett till lidande för djuren eller ej.

Vidare kan man i *Jordbruksdepartementets* brev läsa att den allmänna debatten kring ämnet är en anledning till regeringens intresse. Dessutom hänvisar man till den brittiska studien 'Battered Pets': *sexual abuse* som ett par svenska förbund, närmare bestämt *Svenska Djurskyddsförbundet* och *Sveriges Veterinärförbund*, använt som underlag för en skrivelse till regeringen där man efterlyst en lag mot tidelag. En genomgång av studien ifråga återfinns ovan och visar att denna inte kan appliceras på svenska förhållanden, p g a skillnader i lagstiftning och terminologi länderna emellan.

Katarina Andersson, djurskyddsinspektör på *Djurskyddsmyndigheten*, tog hand om uppdraget och färdigställde den 28 maj 2005 sin rapport till regeringen. Denna kom att gå under namnet *Regeringsuppdrag att utreda frågor om sexuellt utnyttjande av djur (JO2004/1377, 1378)*.

För att få ett underlag till rapporten skickades 1600 enkäter ut till ”kommuner, länsstyrelser, yrkesverksamma veterinärer och kvinnojourer” varvid svarsfrekvensen uppgick till hela 67%. Dessutom begärdes information från landets 21 polismyndigheter varav alla utom åtta stycken kunde rapportera om incidenter av övergrepp mot djur. *Djurskyddsmyndigheten* lyckades totalt samla in 209 fall under loppet av 34 år, varav knappt hälften (100 stycken) inkommit från polismyndigheterna. Hela 161 stycken av dessa fall omfattar hästar, medan övriga är hundar och katter (18 respektive 17 fall vardera). Övriga fall gällde får samt, i ett fall, en gris.

Bland dessa återfanns t ex ett fall där en person anmält sig själv för tidelag (vilket alltså inte är olagligt) samt två fall av djurpornografi (som inte heller är olaglig), men inget av dessa fall har resulterat i åtal då skador eller lidande hos djuren inte kunnat påvisas. I de fall där skador däremot kunnat påvisas, och någon form av sexuellt motiv misstänkas, rörde det sig troligen om någon form av zoosadism (som alltså kommer i uttryck i form av djurplågeri, som dessutom redan är förbjuden). Som Andersson själv skriver i sin rapport:

I Sverige finns idag inget speciellt straffstadgande för sexuellt umgänge med djur. Sedan avkriminaliseringen av tidelag 1944, är inte handlingen i sig brottslig utan handlingen i kombination med lidande för djuret. I de fall lidande påvisas kan gärningsmannen dömas för djurplågeri.

Trots att tidelag inte är förbjudet i Sverige har *Djurskyddsmyndigheten* använt sig av samma tillvägagångssätt som Munro och Thrusfield använde i sin studie (se ovan), som alltså utgår ifrån brittiska förhållanden. (Alltså att termen tidelag ansågs otillräcklig för att omfatta alla de former av skador på djur som man ville inkludera i sin studie.) Detta innebär att man har använt liknande kriterier för att identifiera sexuella övergrepp hos djur som används hos människor. Även om termen ”Animal Sexual Abuse” (eller en svensk motsvarighet till denna) inte används i rapporten så framgår detta tydligt:

När djurskyddsmyndigheten gått igenom det insamlade materialet, har de fall valts ut där djurens könsorgan skadats på sådant sätt att de kan misstänkas att skadorna uppkommit genom yttre våld förorsakat av en människa med sexuellt motiv. Även de fall där det finns mycket tydliga indikationer på ett sexuellt sammanhang har valts ut till föreliggande rapport.

Därtill bör det påpekas att rapporten medger att det inte behöver föreligga sexuellt motiv bakom många av skadorna, samt att vissa skador kan ha orsakats av djuren själva eller av andra djur:

En skada hos djuret kan ha uppkommit genom yttre våld och påverkan förorsakat av en människa vars avsikt och syfte med handlingen varit av sexuell karaktär. Motivet och syftet för en gärningsman kan också vara misshandel, utan koppling till ett sexuellt motiv. Ytterligare en orsak kan vara att skadan uppstått vid en olycka (...) Skadorna kan ofta se likartade ut, oavsett skadeorsak, vilket kan göra det svårt att fastställa skadans orsak och uppkomst.

Anderssons genomgång av de olika formerna av skador i rapporten demonstrerar tydligt att det rör sig om fall som redan omfattas av lagstiftningen. Så som ”skarpkantade sår från vassa föremål samt stickskadorna”, ”Det finns även spår av trubbigt våld”, ”skador såsom kastration och stympning”. Att spekulera om eventuella sexuella motiv till sådana handlingar och andra är vanskligt. I flera fall förefaller det i själva verket snarare röra sig om pojkstreck, om än elakartade sådana. Att använda ett sådant underlag som grund att förbjuda tidelag är fel, då sådana handlingar redan är förbjudna och därmed också bör betraktas som relativt ointressanta för den undersökning Andersson fått i uppdrag att genomföra.

Det är däremot intressant att notera hur rapporten uppger att ”semineringsverksamhet som innebär att djur stimuleras sexuellt vid insamling av sperma ska (...) inte inkluderas i dessa sammanhang”. Här begår *Djurskyddsmyndigheten* samma misstag som Munro och Thrusfield, nämligen att om alla former av ingrepp som hos människor (och specifikt barn) innebär ett sexuellt övergrepp skall överföras på djur, så kan man inte göra godtyckliga undantag utan att motivera dessa utifrån dessa kriterier. Projicering av djur som oskyldiga barn är dessutom förrädisk och kan i ett längre perspektiv mynna ut i en lagstiftning som innebär att vi inte längre kan bruka djuren så som människan gjort i alla tider.

Rapporten tar även upp frågan om den i media påstådda ökningen av antalet inrapporterade fall av tidelag (eller någon form av sexuella övergrepp). Enligt rapporten skall dock de äldre siffrorna tas med viss skepsis då dessa går tillbaka till 1970-talet och då enkäterna skickades ut till yrkesverksamma veterinärer. Siffrorna visar hur som helst på 3 fall under den senare hälften av 1970-talet, 17 fall under 1980-talet och 70 fall under 1990-talet. Även om siffrorna inte är statistiskt användbara av olika skäl, så visar de på sin höjd att antalet fall av, alternativt veterinärers kännedom om, djurplågeri har ökat. Däremot säger siffrorna ingenting eller väldigt lite om hur det är med djursex som inte innebär några skador eller något lidande för djuren.

Statistiken över 2000-talet bör dock särskiljas då man inte bara begärt in statistik från yrkesverksamma veterinärer, utan även från polismyndigheterna ute i landet. Siffrorna visar dock ingen entydig ökning från år till år, utan antalet fall har istället ökat och minskat från år till år. För år 2000 rapporterades det in 21 fall, 19 fall för 2001, 25 fall för 2002, 17 fall för 2003 samt hela 37 fall för 2004.

Anledningen till ökningen år 2004 kan sökas i just den påtagliga mediauppmärksamheten kring ämnet tidelag (eller snarare sexuella övergrepp på djur alternativt rent djurplågeri), eller möjligtvis att denna uppståndelse inspirerat zoosadister och andra djurplågare att begå fler lagbrott. Endast ett par tre fall, beroende på vilka kriterier som används, rörde sig dock om regelrätt sexuellt umgänge med djur. (Alltså inte medvetna försök att skada och plåga djuren, det vill säga utstuderat djurplågeri.) Fallbeskrivningarna för 2004 är dessutom i flera fall aningen kryptiska och skulle behöva en närmare förklaring innan man ens kan bilda sig en uppfattning om deras relevans i sammanhanget.

Om man skall dra några slutsatser från dessa siffror så får man för det första underkänna påståendena om 200-300 fall årligen (se ovan), som ofta hänvisas till i debatten. *Djurskyddsmyndigheten* lyckades endast finna drygt 6 fall per år, om man slår ut siffran 209 på samtliga 34 år, alternativt knappt 24 fall per år om man endast räknar med de senaste fem åren (då siffrorna borde vara mera tillförlitliga).

Kontrasten skulle alltså inte kunna vara starkare gentemot den siffra som används av de som vill få igenom ett förbud mot tidelag. Vill man vara försonande gentemot de personer och organisationer som aktivt spridit siffran 200-300 per år, kan man anta att de handlat i god tro, alternativt låtit sig ryckas med i hetspropagandan. Undertecknad vill däremot anklaga Beck-Friis, som får anses vara ansvarig för siffrans uppkomst, för uppviglig gentemot den sexuella minoriteten zoofilerna (som dock tyvärr inte omfattas av skyddet under hets mot folkgrupp-lagstiftningen).

Det måste ändå påpekas att man vid en genomgång av dessa 209 fall enkelt kan konstatera att endast en försvinnande liten del av dem kan definieras så som tidelag, alltså könsumgänge mellan människa och djur. Endast elva fall under loppet av 34 år kan med lite fantasi beskrivas som tidelag, varav de flesta inte heller har gett upphov till några skador hos djuren (åtminstone av sådan grad att veterinär funnit värt att anmärka på det).

En annan möjlig slutsats från rapporten, som dock är den direkt motsatta i förhållande till *Djurskyddsmyndighetens* egen slutsats, är att djurskyddslagen fungerar som den är tänkt att fungera. Detta eftersom de fall där djuren skadats rör sig om djurplågeri och därmed redan är straffbara. Andersson påpekar dock ett flertal gånger i sin rapport att skador inte behöver vara av fysisk natur, utan även kan vara psykiska. Vilket mycket väl kan stämma men detta är endast spekulationer från hennes sida, vilket hon dessutom själv medger:

Men även om det är svårt att fastställa förekomsten och skatta graden av psykiskt lidande hos ett djur, är det sannolikt att djuret upplever obehag eller utsätts för psykiskt lidande också i fall av sexuellt utnyttjande där inga fysiska skador kan påvisas.

Problemet med resonemanget är att hon inte kan hänvisa till några studier för att stärka sitt argument. Man frågar sig därför hur hon kommit fram till denna slutsats. En möjlig förklaring kan vara en projicering av djuren så som oskyldiga varelser vilka behöver skyddas (vilket hon också genomgående i rapporten menar) mot elaka människor. Värt att notera är dock att i endast ett fall har djurets beteende förändrats efter någonting som beskrivs som tidelag (men trots detta lades förundersökningen i det enskilda fallet ned). Därmed skulle man våga påstå att fallbeskrivningarna i rapporten i själva verket avfärdar ett egentligt samband mellan tidelag och psykiskt lidande hos djur.

I övrigt konstateras att Sverige inte är ensamt med sin lagstiftning, eller brist på lagstiftning, kring tidelag. Av de sex länder som behandlas hade hela fem (Danmark, Finland, Italien, Norge, Tyskland) en lagstiftning som liknar den svenska, medan endast ett enda land (Storbritannien) hade ett uttryckligt förbud för tidelag. Vilket är slående med tanke på uppgifter som florerat om att Sverige är ett av de få länder som tillåter tidelag, vilket i sin tur skapat en opinion för ett förbud. Det måste däremot påpekas att flera av länderna (t ex Norge och Finland) med liknande djurskyddslagar som Sverige har förbjudit djurpornografi, till skillnad från Sverige.

Vad gäller Internet och djurpornografins ökning fann Andersson för gott att undersöka saken på egen hand, dock utan någon synbar kunskap om hur Internet fungerar. Efter att ha gjort en snabbsökning (via sökmotorn Google) fick hon fram följande (missvisande) resultat: 800 träffar på ordet "tidelag", 27000 träffar på "djursex", 7000 träffar på "zoofili" samt 14000 träffar på "zoofil". Detta säger naturligtvis absolut ingenting om innehållet hos sökresultaten, och speciellt inte om tillgängligheten av djurpornografi eller antalet svenska zoofiler som har tillgång till Internet. Däremot kan siffrorna säkerligen användas för att skrämra upp andra personer som har ingen eller ytterst begränsad erfarenhet av informationssökning på Internet.

I själva verket leder de flesta sökresultaten till enskilda inlägg på olika diskussionsforum, alternativt till uppslagsord i olika onlineuppslagsverk. Ofta saknar sökresultaten dessutom direkt relevans till ämnet ifråga, och när det väl finns en tydlig anknytning till ämnet rör det sig mycket sällan (färre än en träff av tio) om material för zoofiler av zoofiler. Se appendix nedan för en genomgång av 100 stycken sådana sökresultat för samtliga sökord som användes i rapporten.

Andersson gör dock en nykter bedömning om (den påstådda) ökningen av djurpornografen på Internet, då hon sätter det i relation till Internets snabba tillväxt. Detta bekräftas också enkelt genom att antalet träffar för sökorden ovan har ökat märkbart sedan rapporten skrevs, vilket också är enkelt att kontrollera. I rapporten återfinns däremot ett annat felaktigt påstående rörande Internet:

Det finns en länk till någon av sidorna med djursex på i stort sett varje pornografisk sida på Internet.

Uppgiften skall enligt rapporten ha kommit från *Rikskriminalpolisens* IT-brottsrotel, vilket visserligen ger tyngd åt uppgiften men säger i själva verket mer om källan än om pornografen på Internet. Vid en snabb granskning av 100 stycken slumpvis utvalda pornografiska hemsidor (på länkportalen AskJolene.com) hade visserligen drygt 60% externa länkar till andra pornografiska hemsidor. Dessa saknade dock samtliga länkar till djurpornografi, bortsett från en hänvisning till en annan hemsida som avbildade nakna kvinnor och deras husdjur (dock synbarligen utan något könsumgänge, d v s tidelag). Även om underlaget inte räcker för att motbevisa källan ifråga strikt vetenskapligt, så innebär resultatet ändå att *Rikskriminalens* uppgift bör ifrågasättas.

Den bisarraste delen av rapporten är nog att man skickade 203 stycken frågeformulär till s k kvinno- och tjejjourer runt om i landet. Anledningen var att det skulle finnas indikationer på ett sorts samband mellan mäns våld mot kvinnor och sexuellt våld mot djur. En sådan frågeställning eller undersökning förekom inte i regeringens uppdrag så det måste skett på individuellt initiativ. Detta var möjligen inspirerat av föreningen *Djurskyddet Sveriges* skrivelse till *Jordbruksministeriet*, justitieministern och *Djurskyddsmyndigheten*. Skrivelsen var signerad Johan Beck-Friis, som är en av de främsta förespråkarna för ett tidelagförbud, tillika den som står bakom spridningen av de vanligaste myterna kring tidelag i Sverige.

Denna förfrågan verkar dock endast ha resulterat i ett enda fall, som dessutom har tveksam trovärdighet. (Ingen polisanmälan eller förundersökning.) Endast påståendet: "Kvinna som bands fast och hunden användes för tidelag".

Djurskyddsmyndighetens slutsats, signerad Andersson, är någonting som upprepas om och om igen i rapporten. Nämligen:

Djur befinner sig regelmässigt i en beroendeställning till människan och är därför särskilt skyddsvärda. Om avsikten är att skydda djur från att användas av människor i sexuella sammanhang är bestämmelserna i nuvarande lagstiftning otillräckliga.

Det är svårt att emotsäga denna slutsats, nämligen att om man vill utsätta sina medmänniskor för moralism angående val av sexualpartner, så är lagen otillräcklig i de fall detta innebär sexuella kontakter med djur. Lagen ger alltså rätt för zoofiler (och andra också för den delen) att praktisera tidelag, förutsatt att djuren inte tar skada. Slutsatsen är lika intetsägande som den är okontroversiell, och dessutom efterfrågade uppdragsgivaren (regeringen) aldrig en tolkning av djurskyddslagen, utan huruvida och i vilken omfattning djur eventuellt tog skada av tidelag. Denna frågeställning har *Djurskyddsmyndigheten* däremot inte lyckats besvara.

Därmed kan man fråga sig varför man skall skydda djur från ”att användas i sexuella sammanhang av människor” om ingen av de inblandade parterna tar någon skada av handlingen? Anderssons tog tillfället i akt att utveckla sina slutsatser i *Sveriges Radio Ekot* fredagen den 29 april 2005:

Om djuren får fysiska skador går det inte att ifrågasätta att de har utsatts för ett lidande, men vi anser att det är sannolikt att de även utsatts för ett psykiskt lidande.

Vad baseras uttalandet om psykiskt lidande på? Det hänvisas inte till några studier i rapporten, ingen undersökning har gjorts, och absolut inga källor som tar upp psykiska problem hos djur som blivit utsatta för tidelag omnämns. Om man vill förbjuda sexuella handlingar med djur, som inte innebär lidande och därmed redan är förbjudna, måste man rimligtvis kunna backa upp sin tes på något vis.

På frågan om nuvarande lagstiftning inte räcker för att skydda djuren svarar Andersson: ”Det konstaterar vi, ja.”

Slutligen måste man rikta kritik gentemot hur dåligt genomförd rapporten är som helhet. Med tanke på de lösryckta slutsatserna kan man verkligen undra över myndighetens vilja att utreda reella skadeverkningar hos djur. På grund av bristen på källhänvisningar kan man verkligen undra om det ens har gjorts några som helst studier kring hur djur påverkas av sexuella kontakter med människor (av något slag över huvudtaget). Om så är fallet så borde företrädare för *Djurskyddsmyndigheten* inte heller kunna uttala sig om saken. Motivet bakom rapporten verkar istället ha varit att sätta likhetstecken mellan tidelag och djurplågeri, som bekant helt utan grund. Man får hoppas att Anderssons antisexuella motiv inte får något gehör i regering och Riksdag.

Tidelagsdebatten

Internet: mytbildning och pöbelmentalitet

Johan Beck-Friis har skrivit ett par artiklar om ämnet tidelag på nättidningen *Sourze* (Source.se), med de talande titlarna *Djursex kan inte accepteras* samt *Zoofili är inte djurkärlek*. Båda artiklar målar en bild av tidelag som ett utnyttjande av djur, liksom de ständigt upprepar av att djuren befinner sig i en beroendeställning gentemot människan, samt att djur inte kan anses kunna samtycka till sexuella handlingar med en människa. Intressant nog upprepas däremot inte författarens egna siffror (d v s att uppemot 300 djur skadas årligen) eller någon av de övriga myter vars spridning i media Beck-Friis får anses vara ansvarig för.

Problemet med denna argumentering är dock att djuren visserligen ofta är i beroendeställning, men de kan inte heller anses samtycka till många andra aktiviteter. Vi avlivar våra djur, äter deras kött och utnyttjar dem på alla möjliga vis för att fylla våra egna behov. Varför är det en sådan skillnad mellan någonting som kan tolkas som ett utnyttjande i ett sexuellt sammanhang gentemot ickesexuella sammanhang?

I artikeln *Djursex kan inte accepteras* skriver Beck-Friis att ”I vissa fall kan (tidelag) även leda till skador på djuret”, vilket är ett sorts medgivande till att tidelag inte automatiskt behöver innebära lidande för djuret ifråga. Artikeln *Djursex kan inte accepteras* avslutar han däremot med att citera en *Sourze*-skribent: ”hur lågt kan människan sjunka?”, vilket sammanfattar vad det handlar om. Det är helt enkelt äckligt och omoraliskt med djursex i hans värld.

Det är djupt beklagligt att människor inte kan tolerera eller acceptera andra människors sexualitet, liksom att man är beredda att smutskasta och hetsa mot hela grupper av oskyldiga människor (zoofiler).

I *Aftonbladet* (2004-02-06) kunde man följande läsa:

- Man är rädd att lagstifta mot sexuell läggning. Vi lägger inga moraliska aspekter på det här och vill i första hand ha ett förbud mot sexuella övergrepp, inte tidelag. När djur kommer till skada måste vi reagera, säger Johan Beck-Friis.

Ovanstående citat går stick i stäv mot allt som sagts tidigare; det är i själva verket Beck-Friis som står bakom en stor del av den hysterin som riktats mot tidelag och zoofiler de senaste åren. Om man inte är ute efter att lagstifta mot tidelag utan mot sexuella övergrepp, varför då publicera artiklar som *Djursex kan inte accepteras*? Varför komma med uppenbara överdrifter och insinuera att siffrorna i Munros och Thrusfields studie handlar om tidelag? Övergrepp (av alla de slag) på djur är som sagt redan förbjudna i Sverige, medan tidelag är det inte.

I en skrivelse från *Djurskyddet Sverige* (2005-01-05) till regering och myndigheter framgår följande:

Ingen har i modern tid blivit åtalad för sexuella handlingar med djur i Sverige, trots den djurskyddslagstiftning som politikerna hävdar ska skydda djuren i dessa fall. Statistiken talar sitt tydliga språk om djurskyddslagens användbarhet vid sexuella övergrepp.

Högst upp bland undertecknarna återfinns inte helt överraskande Beck-Friis. För det första framgår det tydligt i Djurskyddsmyndighetens rapport (se ovan) att ett antal fall av djurplågeri där djurets könsdelar skadats eller stympats har lett till åtal med fällande domar som följd. För det andra borde Beck-Friis vara medveten om att det över huvudtaget inte finns någon "statistik" som visar på skador från tidelag (eller från någon form av sexuellt våld), såvida han inte åsyftar den brittiska studien (se också ovan) som alltså inte behandlar "sexuella handlingar med djur", utan grovt övervåld där bl a könsdelarna på djuren skadats. Därmed säger statistiken alltså ingenting om (den svenska) "djurskyddslagens användbarhet vid sexuella övergrepp". För det tredje visar båda ovanstående citat med all önskvärd tydlighet att Beck-Friis är kapabel att dra en tydlig skiljelinje mellan tidelag å den ena sidan och djurplågeri å den andra. Detta är så som den rykande pistolen som bevisar att han inte drivs av hänsyn till djurskyddet, utan endast vill utöva moralistiskt förtryck av en redan utsatt sexuell minoritet.

Utöver ändlösa debatter på Internet förekommer det även ren lobbyism, som när *Djurens rätt* på sin hemsida aktivt uppmanar besökarna att kontakta politiker och beslutsfattare, med instruktioner hur man på bästa skall påverka dessa. På hemsidan uppmanas man att skicka "protestkort" till jordbruksministern och de politiska partierna i landet. Men även skriva personlig e-post till politiska beslutsfattare, varpå hemsidan föreslår att svaren vidarebefordras till olika lokaltidningar. Besökaren uppmanas även skriva insändare om tidelag.

Den förfelade siffran 200-300 används som en sanning om antalet skadade djur, med hänvisning om att det troligen endast handlar om toppen av ett isberg. Dessutom tar man till Beck-Friis vid det här laget välkända barnpornografiknep, som alltså går ut på att pedofilerna skall ha börjat ge sig på djur när innehav av barnpornografi inte längre är tillåten. Vilket är väldigt ologiskt då pedofilerna i sig rimligtvis borde ha börjat konsumera djurpornografi (istället för att förgripa sig på djur).

På Internet finns även hemsidan *StoppaTidelag.org* där man bland annat genomför en namninsamling till förmån för ett förbud mot tidelag. Även där upprepas många av de vanligaste myterna med hänvisningar till olika artiklar i dagspressen om ämnet, vilka i sin tur upprepar myterna. Det intressanta med *StoppaTidelag.org* är dock gästboken där man kan läsa den vanlige tidelagsmotståndarens åsikter och resonemang när dessa får uttala sig helt fritt och utan att möta några mothugg.

Av de i skrivande stund knappt 250 postningarna i gästboken är visserligen en stor del endast medhåll eller uppmuntrande tillrop från besökare som egentligen inte har någonting eget att bidra med. De som kommer med egna kommentarer eller reflektioner kan i stort sett delas upp i följande kategorier:

Den första gruppen (50%) är de som motsätter sig tidelag av uppenbart moralistiska skäl eller som bara uttrycker ett äckel för hela företeelsen som sådan. Den andra kategorin (20%) anser djuren vara oskyldiga varelser och inte sällan jämför dem med mänskliga barn. Den tredje (10%) delade båda dessa ståndpunkter, medan den sista och fjärde gruppen (20%) endast nöjer sig med att beklaga att tidelag inte är förbjudet.

Ovanstående siffror skall givetvis endast ses som ungefärliga, men det kan ändå vara värt att påpeka att en handfull postningar kunde tolkas som inte ensidigt negativa gentemot tidelag/zoofili (varav endast ett par var direkt positiva). Trots att detta knappast utgör ett tillräckligt statistiskt underlag ger det ändå en fingervisning om hur opinionen mot tidelag i samhället ser ut. En klar majoritet motiveras alltså inte av djurens bästa, eller ens tar avstånd ifrån det påstådda djurplågeriet. Det handlar istället om att de som sysslar med tidelag är äckliga, sjuka och perversa, liksom att människor inte borde få nedvärdera sig själva (alternativt den mänskliga rasen). Det är alltså svårt att inte tolka opinionen som någonting annat än en moralkonservativ reaktion på någonting som gemene man helt enkelt inte förstår sig på. Hysterin i media och på Internet har också krävt ut sin rätt av denna opinion, och anmärkningsvärt många efterlyser dödsstraff, tortyr och andra former av extrema straff för tidelag.

Se appendix nedan för ett utdrag ur gästboken på hemsidan ifråga.

Riksdagen: begreppsförvirring och moralpanik

Riksdagen har sett flera debatter om tidelag liksom ett eventuellt behov av lagstiftning mot tidelag. Drivande i frågan förefaller ha varit Gustav Fridolin (mp), åtminstone om man får döma av protokollerna. Se appendix nedan för ett utdrag ur faktiska riksdagsdebatter med kommentarer.

Ett vanligt inslag i tidelagsdebatten är hänvisningar till diskussioner som förs på Internet. Ett av de senare fallen kan härledas till en motion (2004/05:MJ293) av Jan Ertsborn (fp) från 30 september 2004, som uppmanar till förbud för alla sexuella handlingar med djur:

Tyvärr har antalet sexuella handlingar med djur ökat under de senaste åren. Den tendensen kan avläsas i ett växande antal webbsidor med djurpornografiskt innehåll och på diskussioner på Internet mellan personer, som utnyttjar djur sexuellt.

Ett annat exempel från samma år (25/1) återfinns i ett upprop från *Riksdagens djurskyddsgrupp* i tidningen *Aftonbladet*:

På svenska internetsidor förs i dag öppna diskussioner mellan personer som utför sexuella handlingar med djur. Man kan till exempel läsa om hur män längtar efter att deras hundar ska börja löpa.

Att ovanstående påstående bevisar att zoofilerna inte är ute efter att göra några reella övergrepp på djur (alltså skada dem, avsiktligt eller oavsiktligt) måste ha gått dem helt förbi. De hänvisar alltså till att djuren blir mottagliga för sexuella närmanden när de löper, vilket även innebär att zoofiler inte är ute efter att dominera utan väntar istället på att deras sexualpartners själva skall bli intresserade. Syftet med ovanstående citat är dock snarare att provocera, chocka och äckla läsaren. Uppropet lyder vidare:

Det är helt orimligt att den lag som ska skydda de djur som hålls i fångenskap inte skyddar dem mot allt sexuellt utnyttjande!

Hur kan det vara någonting positivt att hålla djur ”i fångenskap” när det samtidigt är negativt att ha sex med djuren, när de enligt uppgift löper och därmed är mottagliga för samlag? Men det finns fler logiska kullerbyttor i artikeln:

Det bästa stödet för ett förbud mot att djur ska få utnyttjas sexuellt hittar man om man studerar hur djuren påverkas av handlingarna. En stor studie i Storbritannien, som publicerades i *Journal of small animal practise* i juli 2001, slår fast att djuren i många fall åsamkas fysiska skador i stor omfattning.

Det är uppenbart att personerna bakom uppropet aldrig har läst studien ifråga, då djuren i denna till större delen inte blivit ”utnyttjade sexuellt”, utan har istället blivit utsatta för utstuderat djurplågeri. Detta djurplågeri är som sagt redan förbjudet i såväl Sverige som Storbritannien. (Se för övrigt ovan.) Oavsett om det handlar om okunnighet eller illvilja så inger detta inget större förtroende för våra folkvalda.

En annan motion till Riksdagen (2004/05:MJ438) av Solveig Hellquist (fp) från 4 oktober 2004 sammanfattar i stort sett samtliga (felaktiga) myter om tidelag i Sverige. Allt från att tidelag är något man trodde föregick förr i tiden, till ett ökande och ”öppet” utbud av djurpornografi, liksom att 200-300 djur skadas årligen p g a sexuella kontakter med människor. För att fullkomligt trampa i klaveret inkluderar Hellquist följande stycke (som upptar ungefär en fjärdedel av motionens textmassa) och som helt saknar relevans till tidelag:

En svensk forskningsrapport, "Med husbondens röst" av Carin Holmberg, handlar om våld mot djur i misshandelsrelationer. Av rapporten framgår sammanfattningsvis att många kvinnor som söker stöd hos kvinnojourer berättar att även familjens husdjur utsätts för våld eller vanvård av mannen. Våld mot djur används främst för att kontrollera och isolera kvinnan. Flera kvinnor berättar att de är oroliga för sina husdjurs hälsa och säkerhet vilket ibland leder till att kvinnan har svårt att lämna förhållandet. En enkät som har besvarats av flera kvinnojourer och brottsofferjourer i landet visar bland annat att 75 procent av kvinnojourerna har erfarenhet av att kvinnor som söker sig till juren även har erfarenheter av våld mot husdjuren. 43 procent av barnen berättar samma sak. På många kvinnojourer är det därför vanligt att man idag även frågar om det finns djur i familjen. Den misshandlande mannen kan till exempel vägra att ge djuren mat, hotar att skada eller döda djuret när kvinnan inte är hemma, vilket leder till att hon sällan vågar lämna hemmet.

Vad som dock är slående, men ingalunda unikt, är att Hellquist med sin motion vill införa förbud mot innehav av bilder på tidelag. Det vill säga samma sak som gäller barnpornografi idag, vilket är helt absurt. Djuren saknar helt enkelt den insikt som krävs för att de skall kunna känna sig kränkta av själva djurpornografen som sådan. Det är tydligt att det enbart handlar om moralpanik och moralism från motionärens sida.

Ett förbud mot djurpornografi, som även drivs av Fridolin m fl, skulle kunna ha ödesdigra konsekvenser. Dels bör man vara på sin vakt emot censur i allmänhet, men en kriminalisering av innehav av sådant material skulle kräva inrättandet av specifika lagar samt förändringar i grundlagen, vilket riskerar att sätta hela rättsstaten i obalans. Att justitiekanslern skall ha jämfört djurpornografi med barnpornografi för ett antal år sedan är därför mycket oroande. Vad är nästa steg om dessa censurivrande och frihetsfientliga ledamöter får stifta vilka lagar de vill?

För att kunna förbjuda tidelag, det vill säga sexuellt umgänge med djur, måste man först definiera vad tidelag är och därefter vad sexuellt umgänge innebär. Detta är dock en omöjlig uppgift: Många zoofiler har exempelvis inte penetrativt sex med sina djurpartners utan onanerar inför dem. Ibland kan det röra sig om oralsex eller andra varianter, variationen förefaller vara enorm. Om man inte kan göra dessa gränsdragningar kan man heller inte förbjuda tidelag. En definition av vad som utgör sexuella kontakter måste nämligen vara allmängiltigt för samhället i övrigt.

Är det exempelvis en sexuell handling när en kvinna som rider en häst får en orgasm av den rytmiska rörelsen? Om en hund därefter frivilligt (eller t o m på eget initiativ) slickar henne mellan benen, vem skadas av det? Faktum är att både frottering och oralsex utgör en sexuell kontakt. Men det är inte heller oproblematiskt att enbart förbjuda penetrativa samlag: Skall det även gälla kvinnor som låter sig bli penetrerade av exempelvis hundar? Eller är det specifikt den manliga sexualiteten som känns så pass hotfull att den måste lagstiftas emot? Sådana frågeställningar måste riksdagsledamöterna ta ställning till innan man röstar igenom ett förbud mot tidelag.

En avslutande reflektion om debatten i Riksdagen om tidelag: Det är intressant att notera hur flertalet ledamöter, ofta helt utan anledning, känt sig nödgade att påpeka att de själva anser djursex och/eller djurpornografi vara motbjudande eller moraliskt förkastligt. Speciellt de som förespråkade en viss form av sans inför olika slags förbud. Detta kan inte tolkas som någonting annat än ett symptom på den hysteri som råder i samhället idag, gentemot zoofiler och mot djurpornografi. Den som inte personligen tar avstånd ifrån det som diskuteras kan genast misstänkliggöras för att tala i egen sak i egenskap av zoofil (eller värre). Det är kort sagt ett hemskt klimat för att diskutera och stifta lagar om kontroversiella företeelser.

Slutord

Oavsett hur lagstiftningen kring tidelag kommer att se ut i framtiden så kommer zoofiler inte att sluta älska sina livskamrater från djurriket, precis som de alltid gjort. Man kan inte lagstifta om kärlek eller attraktion, men däremot om sex. Vad man kan uppnå med en lag mot tidelag är att (återigen) ta möjligheten till sexuell glädje och utlevnad ifrån en redan utsatt sexuell minoritet. Men ett förbud mot tidelag skulle inte enbart kriminalisera en grupp som inte kan rå för sin egen sexualitet, utan även den mängd svenskar som någon gång kommer att ha sexuell samvaro med ett djur (oavsett om detta innebär skador för djuren ifråga eller ej).

Det är aldrig en positiv samhällsutveckling att kriminalisera hela grupper av människor som inte skadar någon annan, utan som bara råkar vara annorlunda (i det här fallet ha en sexualitet som avviker från normen). Speciellt inte om lagstiftningen sker i detta hysteriska samhälls- och debattklimat angående de faktiska övergrepp som begås mot djur. (Dessa begås dock anmärkningsvärt sällan av gruppen zoofiler, som denna artikel tydligt visar. De två undersökningar som det hänvisats till i debatten har som sagt ingen som helst relevans till de sexuella aktiviteter som dessa individer sysslar med.)

Kravet på ett förbud drivs istället av en grupp synbart moralkonservativa individer (med eller utan kontakter sinsemellan), vilka har använt mycket fula demagogiska knep för att få en opinion bakom sina avsikter. De som dragits med i pöbeln ropar efter dödsstraff och jämför djuren med barn. Det är ingen opinion utan just en pöbel som ropar efter blod. Blod för någonting som de inte förstår sig på. Personerna bakom propagandan saknar helt enkelt förståelse för avvikande sexuellt beteende, och finner djursex liksom sexuell kärlek till djur vara ”onaturligt”. Det är troligen hela förklaringen till det irrationella tänkande som ligger till grund för tidelagshysterin.

Vi människor tränar djuren att lyda oss liksom utnyttjar dem för olika syften inom nöjesindustrin. Vi ser till att blinda människor får tillgång till ledarhundar, vilka fråntas alla sina naturliga instinkter, eller att sjuka och gamla får en levande partner att ty sig till. Allt för att en människa skall bli lycklig. Vi transporterar djur och utsätter dem för stress av olika slag, och vi exploaterar djur och natur. Våra vägar, städer och civilisation tar över allt mer från naturen och det är alltid djuren som får ge vika. Vi använder djuren som verktyg för aggression mot andra människor, t ex så som polishundar, vi kastrerar dem, utsätter dem för olika former av experiment och andra risker, använder dem som producenter av råvaror och t o m mediciner, och mycket mer därtill. Men framför allt äter vi dem, vi njuter av deras kött för våra smaklökarers skull, och för att vi skall kunna göra detta avlivar vi dem, alltså dödar dem. Sist men inte minst äger vi dem, det är vi som beslutar om ett djur skall avlivas eller inte.

Att motsätta sig andra människors val att bejaka sig själva och sin egen sexualitet, hur annorlunda eller främmande denna än kan te sig ur ett heteronormativt perspektiv, är ingenting annat än antisexualism. Alltså att sex är någonting fult i sig. Kan vi avliva och äta djur kan vi även ha sex med djuren utan att någon skall behöva bli upprörd. Ett exempel för att förtydliga hur det antisexualistiska resonemanget fungerar: Säg att en människa dödar en annan människa för att därefter äta dennes kött. Detta borde rimligtvis vara mindre moraliskt försvarbart, än att ha sex med samma människa utan att denne på ett icketydligt sätt (exempelvis under alkoholpåverkan eller sinnesförvirring) kan ge sitt samtyckande. Det är nämligen just det som det handlar om, alltså att handlingen inte borde bli (mera) omoraliskt enbart på grund av dess sexuella aspekt. Och accepterar man det första exemplet så är det svårt att (ur en moralisk synpunkt) motsätta sig det andra.

Sammanfattning

Olika organisationer, både på och utanför Internet, har under de senaste tio åren utövat lobbying för att få till stånd ett förbud mot tidelag, alltså sexuellt umgänge mellan människor och djur. De huvudsakliga argumenten för en sådan ändring av djurskyddslagen är som följer:

1. Djur tar ofta (fysiskt eller psykisk) skada av tidelag.
2. Djuren befinner sig i en beroendeställning gentemot människan.
3. Djur kan inte samtycka till sex med en människa.

Punkt 1. För att skapa hysteri kring de påstådda skadorna används siffror som är mer eller mindre helt tagna ur luften. De studier som hänvisas till handlar inte heller om tidelag, utan om utstuderat djurplågeri. I de fall där sexuella motiv misstänks kan dessa sällan påvisas, medan de fall som verkar röra sig om tidelag har endast undantagsvis resulterat i någon form av skador, och inga allvarigare skador. De påstådda psykiska skadorna av sexuella kontakter med människor hos djur är rena spekulationer då någonting sådant inte kan bevisas i någon vetenskaplig bemärkelse.

Punkt 2. Här gör man skarp åtskillnad på handlingar som är av sexuell natur å ena sidan, och alla övriga slags handlingar å andra sidan. Människan utnyttjar djur i alla upptänkliga sammanhang och har så gjort i alla tider. Ibland innebär detta lidande av ett eller annat slag för djuret, och ibland inte. Just tidelag förefaller vara ett fall som sällan orsakar lidande hos djur, om man bortser från rena våldsamma övergrepp som säkerligen också förekommer. Vad opinionen mot tidelag egentligen handlar om är istället moralism, alltså att det är äckligt med djursex, liksom att sex i sig är någonting fult. Många som är kritiska till fenomenet tidelag är i själva verket omedvetna om sitt antisexualistiska ställningstagande.

Punkt 3. Här råder det helt enkelt skilda uppfattningar. Enligt forskare, bl a sexologer som studerat fenomenet tidelag, kan djur samtycka till sexuella handlingar med en människa, eller rent av initiera den sexuella kontakten. Fast frågan är om och i vilken grad djur ens behöver samtycka till tidelag. Samtycke krävs nämligen inte när djur avlivas, kastreras/steriliseras, dresseras eller används kommersiellt (t ex i produktion, manuellt arbete eller som försöksdjur). Många handlingar som utsätter djur för obehag är i själva verket undantagna från djurskyddslagen. Av någon anledning anses sexuellt utnyttjande av djur vara värre än (de flesta) andra sorters utnyttjande.

Den så kallade opinionen emot tidelag motiveras dock inte primärt av en omsorg för djurens bästa, utan av just sexualmoraliska ställningstaganden. Förutom äckel och omoral/synd handlar det även om att mänskligheten som sådan blir nedvärderad av zoofiler och andra som praktiserar djursex. Detta får dock tidelagsmotståndarna själva stå för och det är också deras eget problem. Hänsyn till andra medmänniskors trångsynthet kan aldrig vara ett fullgott skäl att sanktionera förtryck av sexuella minoriteter, eller att kriminalisera oskyldiga människor som i de allra flesta fall inte skadar någon (människa eller djur). Och skulle djur faktiskt bli skadade av tidelag så är det alltså ett lagbrott, och brottet är i sådana fall djurplågeri. Lagen bör oavsett inte ta hänsyn till huruvida djurplågeriet varit sexuellt till sin natur eller inte, utan endast se till djurens eventuella lidande (och då främst fysiska sådana).

Källor

Andersson, Katarina (2005): *Regeringsuppdrag att utreda frågor om sexuellt utnyttjande av djur (Jo2004/1377, 1378)*

Bagemihl, Bruce (1999): *Biological Exuberance*

Causes of zoophilia (survey). Zoophilia.net
[<http://www.zoophilia.net/causesofzoophilia.php>]

Friday, Nancy (1998): *My Secret Garden*

Höjer, Henrik (2003): Den sexuella läggningens födelse. *Forskning & Framsteg* (nr 4)

Kinsey, A C & Pomeroy, W B, & Martin, C E & Gebhard, P H (1948): *Sexual Behavior in the Human Male*

Kinsey, A C & Pomeroy, W B, & Martin, C E & Gebhard, P H (1953): *Sexual Behavior in the Human Female*

Love, Brenda (1992): *The Encyclopedia of Unusual Sex Practices*

Miletski, Hani (2002): *Understanding Bestiality & Zoophilia*

Money, John (1988): *Lovemaps: Clinical Concepts of Sexual/Erotic Health and Pathology, Paraphilia, and Gender Transposition in Childhood, Adolescence, and Maturity*

Money, John (1999): *The Lovemap Guidebook: A Definitive Statement*

Munro, H M C & Thrusfield, M V (2001): 'Battered pets': sexual abuse. I: *Journal of Small Animal Practice* (no 42)

Naphy, William (2002): *Sex Crimes, from Renaissance to Enlightenment*

Ullerstam, Lars (1964): *De erotiska minoriteterna*

Appendix

Analys av sökresultat från Google

Precis som Katarina Andersson på *Djurskyddsmyndigheten* gjorde artikelförfattaren en sökning på orden "djursex", "tidlag", "zoofili" samt "zoofil" på sökmotorn *Google* på Internet. Till skillnad från den förre så kontrollerades dock innehållet i de 100 första sökresultaten och nedan presenteras resultatet.

För det första bör det påpekas att vid en liknande sökning så brukar endast ett fåtal sökresultat leda till hemsidor som handlar om det ämne som man är ute efter. (Det kan istället handla om träffar i uppslagsverk eller om diskussionsinlägg, med liten eller ingen relevans över huvudtaget.) Så även i detta fall, endast ca 10% av sökresultaten ledde till hemsidor som kretsade kring ämnet tidlag/zoofili (från en positiv synvinkel). Dessutom var de allra flesta träffarna på ordet "tidlag" exempelvis hemsidor eller forumspostningar där folk efterlyste ett förbud mot tidlag.

Här följer resultatet av sökningarna på orden ovan. Observera att endast hemsidor som handlade om zoofili (av zoofiler och för zoofiler), samt djurpornografi liksom annat material som riktar sig till zoofiler (eller till annat andra som kan tänkas uppskatta innehållet) inkluderas.

En mer detaljerad redovisning av sökresultaten kan fås via e-post (e-post@liljawarg.com).

"Djursex" (10 träffar totalt):

- sex djurpornografiska hemsidor (dock ledde fyra av träffarna till samma sidor)
- två hemsidor som sålde djurpornografi
- en hemsida (Hard.nu) som innehöll erotiska berättelser som tydligen omfattar djur
- en hemsida som visade djur som parar sig

"Tidelag" (2 träffar totalt):

- båda träffarna gick till samma sida (en svensk djurpornografisk hemsida)

"Zoofili" (14 träffar totalt):

- sex pornografiska sidor med djurpornografi
- tre heteropornografiska sidor som länkade till zoofilpornografi (men som själv saknade sådant innehåll)
- en zoofilhemsida/-community
- en instruktionstext i hur man har sex med hundar
- två träffar som ledde till (samma) länkregister till (andra) hemsidor om zoofili
- en informationstext om att ha sex med hundar

"Zoofil" (7 träffar totalt):

- en artikel på *Sourze* skriven av en zoofil
- sex stycken zoofilpornografiska hemsidor (varav två gick till samma sida)

Utdrag ur Riksdagsdebatter

Först följer några utdrag från djurpornografidebatten i mars 2003. Det är värt att notera att mycket av det som sägs om djurpornografi troligen handlar om andra- eller tredjehandsbeskrivningar. I övrigt är den sedvanliga mytbildningen kring tidelag och djurpornografi så gott som allena rådande i plenisalen.

Gustav Fridolin (mp):

- Spridandet av pornografiskt och sexualiserat material om djur riskerar att öka övergreppen mot djuren. Johan Beck-Friis, som är skyddsombud på Sveriges Veterinärförbund, uttalade i början av året: "Vi har fått signaler om att de här övergreppen ökar. Det kan bero på det stora utbudet i ämnet på internet i dag. Djurskyddslagen måste kompletteras. Idag finns det varken förbud mot tidelag eller mot djurpornografi."

Helena Bargholtz (fp):

- Jag delar verkligen Gustav Fridolins upprördhet över den vidriga djurpornografi som tydligen har kommit till under de senaste åren och blivit värre och värre, precis som Gustav beskrev det. Man kan ifrågasätta varför: Är det så att människor liksom behöver mer och mer av olika former av vidrig pornografi? Finns det ett slags krav för att de ska bli så att säga mätta på pornografi så att man hela tiden måste göra det värre och värre? Det är en mycket skrämmande utveckling som vi ser.

Gustav Fridolin (mp):

- När djurpornografin ökar – det är också det som Sveriges Veterinärförbund pekar på – ökar också det sexuella utnyttjandet, det sexuella våldet gentemot djur. Det hänger ihop på det sättet.

Helena Bargholtz (fp):

- vad är det som gör att man efterfrågar all form av pornografi, som bara blir grövre och grövre?

Citatet ovan visar på en förlegad syn på pornografi och dess påstådda skadeverkningar. En syn som antyder en sorts tilltro till Tissots sk degenereringsteori från slutet av 1700-talet. Denna kom till för att förklara uppkomsten av könssjukdomar och omoraliskt beteende. Den gick i korthet ut på att onani ledde till allt grövre och än mer lustfullt beteende, för att slutligen resultera i en form av sinnessjukdom. Den moderna formen av denna degenereringsteori kretsar ofta kring pornografin och hävdar att denna fungerar som inspiration för sjukligt perversa individer. Dessa söker sedan allt mer extra former av sexuellt utlopp och sjunker allt djupare i "perversionens träsk". Denna sexualsyn avfärdas idag av bl a John Money, som är en internationellt erkänd sexolog.

Ett stort problem i riksdagens debatter kring tidelag och djurpornografi verkar vara tolkningen av vad som är tidelag. Detta härstammar troligen från missinformationen som spridits i och med Munros och Thrushfields studie (se artikeln ovan). De flesta djuren i denna studie hade blivit utsatta för uppenbar djurplågeri men i den svenska debatten har detta inte påtalats av tidelagsförbudsivrarna, utan det har framhållits som att det var skador från tidelag. Följande citat från 5 mars 2002 bekräftar denna misstanke.

Gustav Fridolin (mp):

- Det finns i dag inget förbud mot djurpornografi och sexualiserat våld mot djur som framställs, produceras och säljs på film.

Anders Bengtsson (s):

- Miljöpartiet borde veta om att det inte är tillåtet att plåga något djur.

Året därefter sade Thomas Bodström följande i en liknande debatt, som även det demonstrerar hur det felaktiga språkbruket skapar förvirring. I en ordväxling med Sven-Erik Sjöstrand (v) påstod den senare att man på en hemsida på Internet kan få information om att tidelag inte är olagligt i Sverige samt tips för hur man har sex med djur, eller som Sven-Erik uttryckte det ”övergreppen”. Detta leder naturligtvis till språkförbistring då övergrepp omfattar så mycket egentligen. Det måste påpekas att informationen som spridits, att det inte är olagligt med tidelag, är korrekt. (Djurplågeri i sig är förvisso olagligt, men tar inte djuren skada så är tidelag tillåtet.) Följande två citat talar sitt tydliga språk angående språkförbistringen.

Thomas Bodström (s):

- Det är naturligtvis illa när informationen att det skulle vara fritt fram att utnyttja djur på ett sätt som är lagvidrigt felaktigt sprids.

Thomas Bodström (s):

- Den som med rörliga bilder närgånget eller utdraget skildrar grovt våld mot djur med uppsåt att bilderna sprids eller som sprider en sådan skildring döms för olaga våldsskildring.

Även om undertecknad har begränsade erfarenheter av djurpornografi så verkar den (åtminstone i allmänhet) inte kretsa kring någon form av våld. Skälet till Fridolins ordval ”sexualiserat våld” (ovan) går troligen tillbaka till den nämnda studien, som egentligen inte behandlar tidelag utan skador av alla de slag, som av någon anledning råkar hamna kring könsområdena, eller ren djurplågeri. Vilken typ av sexualiserat våld Fridolin har tagit del av är omöjligt att veta, men man bör ta reda på fakta innan man gör påståenden som denna:

Gustav Fridolin (mp):

- Det är ett stort problem eftersom vi kan se hur människor utför de här vidriga handlingarna mot djur.

- Om man letar sig utanför det här huset till de mer obskyra videobutikerna i den här staden och runt om i landet kan man hitta filmer som visar grovt sexuellt våld mot djur.

Det grova sexuella våld Fridolin tittat på omfattar enligt honom själv bland annat att ”ston blir våldtagna bakifrån”. (Hur våldtar man förresten ett sto framifrån?) Man kan verkligen undra hur en mänsklig man, med sin i sammanhanget obetydligt lilla penis, verkligen kan utsätta hästen för ett reellt obehag. Betänk att samme man troligen utan större problem kan föra in hela sin arm i vaginan på stoet ifråga (vilket görs t ex vid veterinärundersökningar eller i samband med inseminering).

Självfallet handlar moralpaniken om att det rör sig om något fult, för att det har med sex att göra. Allting blir ondskefullt och hemskt i sexualmoralistens värld så fort någonting är skönt på ett sexuellt vis.

Gustav Fridolin (mp):

- Extremt och sexualiserat djurplågeri där djur blir utnyttjade för människans allra mörkaste drifters skull hör inte hemma i vårt samhälle.

Notera att ”extremt och sexualiserat djurplågeri” skall läsas på normal svenska som att en person har samlag med ett djur. Det är graverande att samme person har varit ivrig förespråkare för skyddandet av avvikande sexuella läggningar (läs: bi- och homosexuella) inom ramen för hets mot folkgrupp-lagstiftningen. Fridolin kommer troligen att få skämmas över sina, i många fall direkt människofientliga, uttalanden gentemot andra sexuella minoriteter i framtiden. Men han är inte ensam, Sjöstrand skall ha sagt följande i februari 2003 rörande tidelagfrågan.

Sven-Erik Sjöstrand (v):

- Hör sexualiserat plågeri mot djur hemma i ett civiliserat samhälle? Det är en etisk debatt.

Utifrån det språkbruk antidelagsförespråkarna använder så är detta ovanligt hård kritik gentemot de som älskar sina djur, närmare bestämt zoofilerna. Att förkasta en hel grupp människor i samhället så som ociviliserade var för något som gjordes gentemot de homosexuella för inte alltför länge sedan.

Röster från StoppaTidelag.org

Nedan följer ett litet urval av individuella tidelagsmotståndares högst personliga kommentarer på *StoppaTidelag.org*-hemsidan.

Exempel 1:

Hur kan det finnas såna människor, jag blir både arg och ledsen när jag läser om vad dom gör med helt försvarslösa djur. Kemisk kastrering och dödstraff är det enda som gäller! Mvh Maria.

Exempel 2:

Det är helt sjukt att det måste finnas en lag för detta, det är väl lika självklart som att man INTE har sex med barn, NEJ för mig är pedofili och detta samma sak. Både barn och djur är OSKYLDIGA varelser! Det borde vara som det var förr... dödstraff för tidelag!!

Exempel 3:

Jag bryr mig inte om djur far illa.. Det som gör mig arg är att människor förnedrar sig själva med att ha sex med smutsiga djur.... Jag anser att dödsstraff vore rätt.

Exempel 4:

Exakt vad är det för sjuk JÄVEL som vill ha sex med djur.... vad fan har hänt me samhället..... KASTRERA de JÄVLARNA och låt de äta sina kön...

Exempel 5:

Fortsätt kämpa.
Försök få igång mer massmedial uppmärksamhet bara...
Företeelsen är ju så sjuk att den inte ens finns på kartan.
Det är ju OM MÖJLIGT ännu sjukare änn att göra så mot barn, detta är ju inte ens samma art!

Exempel 6:

såna personer borde få en kula i huvudet!!!!!! hur sjuk får man vara för i helvete?! jag blir så jävla förbannad!!!

Exempel 7:

Fy F*n, släng in dom i en håla i backen, lås igen och kasta nyckeln. Inte vill jag att mina skattepengar ska gå till nån vård av dessa psykopater.